

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE MARI TIERY

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΑΛΙΣΤΑ, κυρία μου, έχετε δίκιο, εδώ στο χωριό μας είμαστε πίσω σε πολλά ζητήματα, λιγότερο από αμάθεια και πιο πολύ απ' τη δυσπιστία, που έχουμε για κάθε καινούριο πράγμα.

»Για τις προλήψεις μας όμως, όπως τις είπατε, δεν πρέπει να μας κατηγορήσει κανείς. Έγω που έχω αυτό το μικρό ξενοδοχείο και βλέπω κάθε μέρα κόσμο και κοσμάκη, από κάθε μέρος του κόσμου, άκουω απ' τους πιο μορφωμένους ανθρώπους πράγματα, να φρίζετε, διαβολικά!

Κομψοί κύριοι και νεώτατες κυρίες, που μας κοιροειδούν όμως που πιστεύουμε στα μάγια, τρέχουν ωστόσο κάθε μέρα στις χαρτοβίτρες και στις καρετζάδες και προσκαλούν τις ψυχές των πεθαμμένων με τον πνευματισμό. Δεν φαντάζονται να είναι και πολύ χριστιανικοί δλ' αυτά. Έμείς τουλάχιστον πιστεύουμε εκείνα που πιστεύουν κι' οι γονείς μας κι' οι παππούδες μας. Κι' αυτοί, μ' όλη τους την αγραμματοσύνη, ήξεραν πολύ περισσότερα απ' τους σημερινούς τους κουφιοκεφαλάκηδες!...

»Δεν ξέρω αν κάνουνε καλά ή όχι! Κείνο που ξέρω μονάχα, είναι πως όποιος, τόλμησε να βλαφή τον άλλον στον τόπο μας με τα μάγια, έφαγε ο ίδιος το κεφάλι του. Έτσι την έπαθε κι' ο Ύθον Πρωετέκ, κι' άς ήτανε κι' έρωτευμένος. Θά σάς την πω την Ιστορία του, μιά κι' ενδιαφερόμαστε τόσο πολύ για τις συνήθειες του τόπου μας:

»Αυτή η Ιστορία έγινε πριν από τριάντα χρόνια, κανείς όμως ο' όλον τον τόπο δεν την έξεχασε ως τα σήμερα.

»Λιγάκι έξω απ' το χωριό μας είναι μιά μαγευμένη πηγή. Όλοι την ξέρουν και στα δικό μας το χωριό και στα περίχωρα. Όταν μιά κοπέλλα υποψιάζεται τον άρραθωνιαστικό της, πάει και γέρνει πάνω απ' την πηγή κι' αμέσως μαθαίνει την αλήθεια. Αν το νερό άπομεινέ διαφανο, κι' ή άμμος στο βάθος άκίνητη, ή νέα μορφή νύχης έμπιστοσύνη: Ό φίλος της εινε άγνός και την άγαπά. Αν όμως την προδίνει, τότε έρχεται ένα φείδι, άνακατείνει την άμμο και βολώνει το νερό, όπως ή ύποψια ταραζει το βάθος της καρδιάς.

»Ποτέ δεν θυγήκε ψεύτικη ή άπόκρισι της πηγής—θά σάς πάω να την ίδιθηε καμμία μέρα—ούτε ή έκρυψε ποτέ τον ένοχο, τόν όποκητή. Άναρωτιέμαι καμμία φορά, αυτά τα φείδια, για νάνα τόσο σοφά, μήπως κρατούν απ' τα παιδικιά του Μεγάλου Θειδιού, που κατέστρεψε τη μητέρα μας την Έβα και μαζί μ' αυτήν και τόν πατέρα μας τόν Άδάμ κι' όλη την έρμη την ανθρώπιότητα;... Γελάτε, έ; Μπορείτε να γελάτε όσο θέλετε. Μόνο για όσα γράφει το Εύαγγέλιο, δεν μπορούμε ν' άμφισβόλλουμε.

»Λοιπόν, που λέτε, ο Ύθον Πρωετέκ ήτανε τρελλά έρωτευμένος με μιάν όμορφη κοπέλλα, που την έλεγαν Άννίκ. Η Άννίκ ήταν μικρούλα, με άθωα καταγάλανα ματάκια κι' όλόγευθα μαλλιά μακρούα, ως τα πόδια της. Ήταν καλόκαρδη και γλυκεία και σάν να μην ήσανε δλ' αυτά τα χαρίσματα, ήτανε και μοναχοκόρη του μεγαλειέσου κτηματία του χωριού. Είχε προίκα μεγάλη... Κι' ο Ύθον όμως είχε καλά τόν τρόπο του. Ήτανε καλός νοικοκύρης κι' ο πατέρας της Άννίκ θά τόν προτιμούσε από πολλούς άλλους. Η καρδιάς όμως τόν κοριτσιών, όπως θά έζέρετε, εινε σάν τόν άρα, φυσούν όπου τους άρέσει. Η Άννίκ, χωρίς να πάρη τη γνώμη κανενός, διάλεξε από όλα τα παλληκάρια του χωριού τόν πιο φτωχό: Έναν φαρά, που δεν είχε τίποτ' άλλο, έξεν άπο τη βάρκα και τα δίχτυα του. Ήταν όμως όμορφος σάν και κέλην και γενναίος όσο κανείς άλλος μέσα σ' όλη τη χώρα, αληθινό παλληκάρι. Τόν έλεγαν Φραγκίσκο. Η Άννίκ ειπε:

»«Η αυτών ή κανέναν!» Κι' οί γονείς της, που δεν της άρνήθηκα τίνετα ως τότε, άφού άγωνίστηκαν να την μεταπίσουν με τη λογική, κατάλαβαν πως δεν θά κάνουν τίποτα, γιατί λογική ή' έρωτας δεν κάνουνε ποτέ συνουρία, κι' επιτέλους δέχτηκαν τόν Φραγκίσκο για γαμπρό τους.

»Ό Ύθον πήγε να λυσάξη απ' το κακό του κι' άρκίστηκε πως θά τόν έμποδίξει αυτόν τόν γάμο. Όλοι όμως τόν κορβίδεσαν. Δεν ήταν άνθρωπος του μαγαριού κι' ούτε μπορούσε να μετρηθή με τόν Φραγκίσκο στα χέρια.

»Είχαν όρισει πια τη μέρα του γάμου κι' ωστόσο ο Ύθον έξακολουθούσε να λήη πως ο γάμος αυτός δεν θά γίνει ποτέ. Και τότε ο δυστυχισμένος παρασύρθηκε στην πρώτη του άτιμία:

»Η Άννίκ έλαβε άφαιρικά ένα γράμμα, που της έλεγε πως ο Φραγκίσκος την ήθελε μονάχα για την προίκα της. Της φανέρωσαν μάλιστα και τίνους μιάς φτωχής κοπέλλας, κόρης ενός φαρά, που της έδωσε λόγω ο Φραγκίσκος να την πάρη γυναικα του και τώρα προσπαθούσε να της κρύψη την προδοσία του.

»Η πιο ταπεινή, ή πιο άπίθανη συκοφαντία, σου βαραίνει πάντα την καρδιά, όσο και να μη την πιστεύεις.

»Η καλόκαρδη Άννίκ, ούτε θέλησε να δείξη κείνο το γράμμα στον άρραθωνιαστικό της. Δεν μπορούσε όμως να διώξη τη θλίψη που προζένησε στην ψυχή της. Ποθούσε να τιμωρήση τόν άρχείο και ταπεινό άνθρωπο, που τόσο άδανάρη ζήλευε την εύτυχία της. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβε πως είχε γράψει το γράμμα. Και παρακαλούσε την Παναγία να τόν τιμωρήση για την τήση του κακά.

»Ο μοχηθρός Ύθον άπόφευγε ως τότε την κοπέλλα, μα μιά μέρα την παραφύλαξε στο δρόμο της. Η νέα του μίλησε τότε άκρά για την βρωμερή του προζή. Έκείνος δεν άρνήθηκε κι' άρχισε να την κορβιδεύη για το πάθημά της, που κι' ή ίδια βέβαια θά το είχε καταλάβει, άφού δεν τολμούσε καν, όπως όλες ή κοπέλλες, να πάη να ρωτήση την μαγευμένη πηγή. Καλά κάνει, της ειπε, που δεν πάς, για να μη ταπεινωθή κι' έξευτελιστή ο άρραθωνιαστικός σου απ' την άπόκρισι της πηγής...»

»Κατακόκκινη ή Άννίκ απ' το θυμό της, άνασήκωσε το κεφάλι και του φώναξε με περιφρόνηση:

»Έλε' ένας έλεεινός ψεύτης! Και για να στο άποδείξω θά πάω άμέσως, αυτή την ώρα στην πηγή, μαζί με τις φιλενάδες μου, την Μαργαρίτα και την Ίουλιία, για να τις έχω μάρτυρες για την συκοφαντία σου και την άθωότητα του Φραγκίσκου!...

»Καλή τύχη! της φώναξε, γελώντας ο διωγμένος έραστής κι' έξαφανίστηκε σχεδόν τρέχοντας.

»Η Άννίκ ήταν συκιμημένη, όχι όμως από φόβο, άλλ' απ' τη χαρά της, γιατί ήτανε θέσση για τόν θρίαμβο του άρραθωνιαστικού της. Η Μαργαρίτα ήταν όλο γέλια, τραγουδούσε στο δρόμο καθώς πήγαιναν στην Πηγή της Άληθείας, και μάζευε λουλούδια ποόσαρη. Μονάχα ή Ίουλιία, ή μεγαλειότερη από τις τρεις τους, που είχε άρκετη περα για τη ζωή—πολλή πείρα, έλεγαν ή κακές γλώσσες—δεν ήτανε και τόσο ήσυχη για την άπόκρισι της πηγής. Ξέρεις καμμία φορά... Οί άντρες, όλοι τους εινε το ίδιο ποόμα...

»Επιτέλους τά τρία κορίτσια φτάσανε στην πηγή. Η Άννίκ έσκυψε και καθορβίστηκε στα γαλήνια νερά της. Τα νερά άπόμειναν ήσυχα δεν ταραγέτηκαν διόλου κι' ή καρδιά της κοπέλλας άναγάλλισε. Ήσυχασε κι' ή δύσπιστη Ίουλιία κι' ή Μαργαρίτα έξακολούθησε το εύτυχισμένο τραγούδι της, καθώς γυρνούσαν τώσα πίσω πρόσγαρες.

»Είχαν δωσε άρχισει πολύ και για να κόψουν γάμο, άποτάσαν να γυρίσουν μέσ' από τους άγρούς, από ένα μονοπάτι γεμάτο χοντρές πέτρες και ρίζες δέντρων. Πηδούσαν αυτά τα έμπόδια γελώντας. Η Ίουλιία περπατούσε μπροστά. Ξαφαιρικά σάθηκε κι' άκούστηκε να φωνάξη τρομαυμένη. Ένα κορίθ ήτανε έσπλωμένο στη μέση του δρόμου, με το πρόσωπο βυθισμένο μέσα στ' άγρια χόρτα. Τρέμοντας απ' το φόβο τους τά κορίτσια, το γύρισαν άνάσκελα και φαντάζετε την συγκίνησή τους, όταν άναγύρισαν τόν Ύθον. Ένα δάγκωμα φειδιού φανόνταν στο λαιμό του!

»Καταλαθάνετε, πιστεώ, τί έτρεξε... Όπως το κατάλαβαν κι' όλοι στο χωριό, όταν μάθανε για το συκοφαντικό γράμμα, και την πρόκλησι του Ύθον στην Άννίκ να ρωτήση την πηγή για τόν άρραθωνιαστικό της.

»Ο Ύθον φύλαγε κείνο το φείδι, με την ιδέα—φυσικά ο έξαποδός θά τόν φάνησε—να το μεταχειριστή για να καταστρέψη τόν αντίζηλό του. Στο δρόμο του όμως προς την πηγή, σκόνταψε, έπεσε κάτω και το φείδι τόν δάγκωσε στο λαιμό. Αν δεν πάθαινε το δυστύχημα, θάφτανε πρώτος, από το μονοπάτι, στην πηγή και μ' εύκολία θέρριχνε το φείδι στο νερό, στην κατάλληλη στιγμή.

»Έτσι ο δόλιος εκείνος άνθρωπος πήρε το φείδι για άξιο συνεργάτη στην προδοσία του. Πέθανε όμως κι' ο Θεός άς άναπαύη την ψυχή του! Ο Θεός να τόν συγχωρήση, όπως τόν συγχώρεσαν ο Φραγκίσκος κι' ή Άννίκ!

